

Ötelenmiş Ölüm / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Ötelenmiş Ölüm / dedektif hikaye ÖTELENMİŞ ÖLÜM

I.
Olay yerine girer girmez, Komiser Cemal'in yüzü ekşidi. Düzinelerce olay yeri görmüştü ama şu is kokusuna halen alışamamıştı. İs kokusu bazen yangın demekti, bazen de patlama. Muhtemelen ikinci nedenden dolayı, Terör Şube de odadaydı.

"Hayırdır Kerem, siz neden buradasınız?"

"Haydi ama Cemal! Kokuyu sen de almışsındır, eski kurt!"

"Aldım almasına ama sizin aldığınız başka kokular da var demek ki..."

Yerdeki maktülün başına gelen Kerem Komiser, rengi kararmış yemek masasını işaret ederek konuştu, "Aldığım tek koku patlayıcı, Cemal. Biliyorsun, bir yerde patlayıcı varsa biz de

varız...”

Masaya diktiği gözlerini yerdeki üzeri örtülü maktüle kaydıran Cemal Komiser, çömelerek elindeki telsizin anteniyle maktülün yüzünü açtı. Ellili yaşlarında olmasına rağmen cildi oldukça genç görünen kadının yüzünde çok sayıda derin çizik ve kesi vardı. Sağ yanağındaki cam parçası yer yer kana bulanmıştı. Boynun ön bölümüne saplanmış olan parça ise hem daha büyüktü, hem de daha kırmızıydı.

“Neler biliyoruz Tefvik?” diye sordu Cemal Komiser.

Elindeki not defterine göz atan genç polis yanıtladı, “Amirim, maktülün adı Neyzen Çoşkun. Kadın elli altı yaşında. Emekli estetisyenmiş. Patlama sonucunda etrafa saçılan cam parçaları nedeniyle hayatını kaybetmiş gibi görünüyor. Muhtemelen öldürücü darbeyi...”

“Boğazından almış. Evet, bu belli oluyor evlat. Ne diyor Olay Yeri Ekibi? Parça tesirli bir bomba mıymış?”

“Hayır amirim.”

“Bu camlar nereden gelmiş o halde?”

“Borcamdan.”

“Borcam mı? Nasıl?”

“Patlama tam burada olmuş. Masanın üzerinde yanmış karton kutu ve borcam parçaları bulundu. Odanın her yerine saçılmış. Ok gibi saplanmışlar. On yedi parça tespit ettik.”

“Nasıl borcam?”

0 sıradada içeriye geren Ayşe söze girdi, “Amirim, borcam; yapımında borik asit kullanılan ve bu sayede sıcaklık etkisi ile daha az genleşen, sıcaklığa ve sıcaklık değişimlerine direnç kazandırılmış cam türü...”

Bu yanıt üzerine bir anda ayağa kalkan Cemal Komiser, hızla Ayşe’ye doğru dönerek hiddetli bir şekilde konuştu, “Ayşe! Yine kitap gibi konuşmaya başladın! Ben onu mu soruyorum? Borcamda patlayıcının işi ne? Onu soruyorum!”

Amirinin sözleriyle beyaz yüzü kıpkırmızı kesilen Ayşe, kekeleyerek yanıtladı, “Şey, ben... Ben sadece biraz okudum işte...”

“Yanındakileri hep haşlarsın, değil mi Cemal? Hiç değişmemişsin!” dedi Kerem Komiser.

“Amirim beni uyardı sadece,” dedi Ayşe.

“Yanıdakiler toy ama saygılı,” dedi Kerem.

“Ekibimden memnunum Kerem. Kıskanma. Git kendi ormanına dön!”
Tevfik tam kıkırdıyordu ki, amirinin sert bakışlarını üzerinde hissedip sustu.

“Kerem, ne tür bir patlayıcıdan bahsediyoruz?”

“Beni şaşırtıyorsun Cemal! Sen, bizden yardım mı istiyorsun? Birine bir şey mi danışıyorsun? Hayatta inanmam!”

“Gevezelik etme Kerem! Bir şey sorduk, adamı pişman etme.”

“Tamam tamam. Bu fırsatı kaçıramazdım, kusura bakma. Tamam artık, bakma öyle sert sert... Hmm... Ciddileşelim o halde. Şu anda pek bir şey bilmiyoruz biz de. İlk tahminim, düşük tesirli bir plastik patlayıcı olduğu yönünde. Amonyum nitrat da olabilir. Normalde tesirini arttırmak için çiviler, metal ve cam parçaları kullanırlar ama borcam... Ben de pek bir anlam veremedim.”

“Ne alaka değil mi şimdi? O halde bir örgüt işi değil gibi.”

“Öyle gibi duruyor Cemal, haklısın. Ama tam tetkik etmeden de kesin kanaat bildirmek doğru olmaz, bunu biliyorsun.”

“Biraz daha bu dosyaya salça olacağız diyorsun yani, yanlış mı anladım?”

“Ha ha, evet eski dostum, sıra arkadaşım. Tam üstüne bastın! Dosyanın bir ucundan da biz tutacağız. Dedim ya, bir yerde patlayıcı varsa muhakkak biz de varız!”

“Ne yapalım, uzakta oynayın ama. Yoluma çıkayım demeyin.”

“Tamam tamam, biz işimizi biliriz. Merak etme,” dedi Kerem ve kapıya doğru yöneldi. Tam çıkarken yarı dönerek Cemal’e seslendi, “Birine bir şey danışman da bir gelişmedir, değil mi?” dedi gülerek.

“Yaşlanıyorum be Kerem,” diye cevapladı Komiser Cemal hafifçe tebessüm ederek. Ayşe ile Tevfik şaşırdı, pek gülümsediğine şahit olmazlardı amirlerinin. Hemen ardından tekrar ciddileşti Cemal Komiser. Ayşe’ye dönerek, “Başka neler bulduk Ayşe?” diye sordu.

Ayşe ekibe yeni katılmıştı. Bu vaka, birlikte çıktıklarını üçüncü cinayetti. Tecrübesiz ama hevesliydi Ayşe, oldukça iştahlıydı. Çalışkandı da. Cemal Komiser onun ekipte

olmasından memnundu. Teknolojiyle de arası iyiydi Ayşe'nin. Kendisinin ve sakar Tefvik'in bu açığına kapatmasını iyi biliyordu genç kız.

Öğretmeninin sorusunu bilen bir öğrenci edasıyla, hevesle yanıtladı Ayşe, "Kadın estetisyenmiş amirim."

Tefvik sözünü kesti, "Emekli estetisyen..."

"Hayır, emekli değil."

"Nasıl ya? Burada emekli yazıyor..."

"Nerede? Facebook'ta mı? Onu ben de gördüm ama sosyal medyada her gördüğüne inanmamalısın, Tefvik!" dedi Ayşe gülümseyerek.

Tefvik kızardı ama altta kalmamak için söyleyecek sözü vardı.

"Ben okuduğumu söylüyorum, inandığımı değil!"

Cemal Komiser söze girdi, "Bırakın didişmeyi! Ayşe, emekli olmadığı sonucuna nasıl vardın?"

"Yan odadaki malzemelerden amirim."

"Ne malzemesi? Estetik mi?"

"Evet amirim. Botoks malzemelerinden tutun da bazı cerrahî aletlere kadar, birçok şey var dolaplarda."

"Emekli olunca malzemeleri evine getirmiş olamaz mı?" diye sordu Tefvik.

"Hayır, emekli olmamış."

"Bunu nasıl anladın?"

"Defterden," diyerek elindeki siyah kapaklı ajandayı gösterdi Ayşe.

Uzatılan ajandayı eline alıp inceleyen Cemal sordu, "Ee?"

"Defterdeki randevulara bakarak maktülün evinde halen işini devam ettirdiğini anlayabiliyoruz."

"Niye emekli yazmış o zaman?" diye sordu Tefvik, "Sosyal medyada emekli yazınca potansiyel müşterilerini kaçırmış olmuyor mu bu kadın?"

"Onun yanıtı da UYAP sorgusunda."

"Taksit taksit anlatmasana kızım. Ağaç olduk burada," diye homurdandı Cemal Komiser.

"Emredersiniz amirim. Neyzen Çoşkun, yani maktülümüz adına süren bir dava var. Yapılan işlemde memnun olmayan bir müşteri, Neyzen Hanım'a dava açmış. Üstelik yapılan soruşturmaya göre Neyzen Hanım'ın sertifikalı bir uzman

olmadığı da ortaya çıkmış. Yani ortada nitelikli bir dolandırıcılık var. Sanırım o da bu nedenle muayenehanesini kapatıp işini evinde sürdürmüştü.”

“Aferin be kızım. Helal olsun valla... Utan Tefvik, sen anca face’lerde gez!”

“Ama amirim...»

“Aması maması yok evladım. Bak, kız ayaküstü ne bilgiler edinmiş.”

“Sağolun amirim. Mutfakta Murat Bey var. Görmek ister misiniz?”

“Murat mı? O da kim?”

“Maktülün erkek arkadaşımıydı. Bu akşam bu eve yemeğe davetliymiş.”

“Demek öyle, bir bakalım o zaman.”

Üç kişi, koridorun sonunda, dış kapının hemen sağında yer alan mutfağa geçtiler. Burada, ufak masanın başındaki ahşap sandalyede boynu bükük oturan ihtiyar bir adam vardı.

Komiser hemen lafa girdi, “Başınız sağolsun. Ben Komiser Cemal. Neyzen Hanım’ın cinayetini araştırıyoruz.”

İhtiyar adam seslice yutkunarak karşılık verdi, sesi çatallydı. Üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. “Ben, ben çok üzgünüm...” dedi ve sözünü tamamlayamadan hıçkırıklara boğuldu.

Tefvik elini adamın omzuna koyarak onu teselli etmeye yeltendi. “Murat Bey, acınız büyük. Anlıyoruz ama lütfen bize yardımcı olun. Sizin vereceğiniz bilgiler çok önemli olabilir.”

Ayşe’nin uzattığı bir bardak sudan birkaç yudum alan adam, güçlkle de olsa devam etti. “Ben, ben Murat Cemışir. Kuaförüm. Neyzen ile arkadaşlık. Henüz yeni sayılır...” dedi ve sudan birkaç yudum daha içti. “Bir süredir arkadaşlık ediyorduk. Önce normal arkadaş olduk. Hemen alt sokaktaki dükkânıma gelir giderdi. Sohbet, muhabbet giderek koyulaştı ve biz, şey, birbirimizi biraz daha yakından tanımak istedik. Bu akşam için beni yemeğe davet etmişti. Çok şaşırılmıştım. Normalde hep dışarıdan yerdi. Mutfakla, yemek pişirmek ile hiç arası yoktu. Beni yemeğe davet edince, üstelik bana kendi

elleri ile yemek yapacağını söyleyince, nasıl mutlu olduğumu anlatamam. İnsan... İnsan ikinci bahar şansını her zaman yakalayamıyor...”

Komiser Cemal söze girdi, “Murat Bey, peki Neyzen Hanım’ın bir düşmanı var mıydı? Aldığı tehdit falan? Bir davası varmış, bunu biliyoruz.”

“Evet, bana bahsetmişti. Birine botoks uygulamış. Ancak kadın memnun kalmamış ve onu şikâyet etmiş.”

“Bu işe yetkisi yokmuş,” dedi Ayşe.

“Evet yoktu. Ama eli çok iyiydi. Uzmanlık çoğu kez bir kâğıt parçasıdır, önemli olan yetenektir; safî yetenek. Benim de bir çırağım var, çıraklık sınavını veremiyor üç seferdir ama o kadar yetenekli ki kerata. Ne yani, belgesi yok diye kovayım mı onu?”

“Sağlık işi şakaya gelmez ama,” dedi Tefvik, “Belgesi olmadığı halde bu işlerle uğraşması çok büyük bir risk değil mi?”

“Öyle elbette ama müşterileri bunu bilirlerdi. Onlardan saklamazdı ki bunu. Fiyatı da ona göre idi. Büyük merkezlerde büyük paralarla yapılan işlemleri, çok daha uygun fiyatlara ama onlardan çok daha büyük bir ustalıkla yapıyordu,” dedi ihtiyar adam gözlerindeki yaşları silerek.

“Sizce davalı olduğu müşterisininin bu işte bir parmağı olabilir mi?” diye sordu Cemal Komiser.

Başını iki yana sallayarak yanıtladı Murat Cemişir, “Hayır, yani sanmam. Davalı olduğu kadın hemen üst komşusu, Nemide Hanım.”

“Üst komşusu mu?” diye şaşkın bir yüz ifadesiyle sordu Ayşe, “Komşusu ile mi davalık olmuş?”

“Eski komşuluk ilişkileri kalmadı artık!” diye söylendi Tefvik ama Cemal Komiser’in çıkışmasıyla sözleri dudaklarının arasında kaldı. “Yaşın kaç evladım senin? Nereden bileceksin eski komşulukları sen?”

“Haklısınız amirim, tecrübeli olan sizsiniz.”

“Yaşlı olan demek istedin galiba,” dedi Cemal. Tefvik bir kez daha kızarak, “Estağfirullah amirim,” demekle yetinebildi.

“Tekrar başınız sağolsun,” dedi Cemal Komiser ve Tefvik’e dönerek, “Şu üst kata bir çıkalım bakalım,” dedi. Mutfaktan

ayrılırken de, halen masada iki büklüm oturmakta olan ihtiyar adama seslendi. "Murat Bey, Şehirden ayrılmayın. Sizi aradık mı bulalım."

Kimi zaman uyumlu çoğu kez de uyumsuz bir görünüm çizen  cl , hızlı adımlarla üst kata ıktı. Tefvik kapıyı alacaktı ki, kahverengi elik kapı gıcırdayarak açıldı.

"Buraya geleceğinizi biliyordum," dedi titrek bir ses, "Ben yapmadım."

Kapının arkasından yüzünün yarısı gözüken sarışın kadına baktı Cemal, "Siz yaptınız diyen olmadı," dedi.

Kapıyı tamamen aan kadın eliyle  cl ye içeriye girmelerini işaret ederken devam etti, "Ama diyeceksiniz."

Salona geçen ekip, cam kenarındaki  cl  koltuğa geçti. Sarışın kadın oldukça bitik görünüyordu ama yüzünde hiç mimik yoktu. Komiser Cemal'e bakarak, "Kahve?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Cemal. Kadın mutfağa yöneldi.

Amirine doğru eğilen Tefvik fısıldayarak, "Bu kadında tuhaf bir Őeyler var. Hiç gözüm tutmadı. Yüzü de bir garip hem... Şey gibi, hani derler ya; poker yüzü... Hah tam da öyle işte!"

Ayşe araya girdi, "Kadın botoks mağduru Tefvik! Mimik falan yok işte. Zavallı kadın..."

"Tamam, susun Şimdi biraz," diyordu ki amir, elindeki tepsi ile salona girdi kadın. Herkes kahvelerini aldı, bardağından bir yudum alan Cemal Komiser sordu, "Nemide Hanım, değil mi?"

"Evet, doğru. Ben Nemide Berksu."

"Olay saatinde neredeydiniz?"

"Burada, evimde. Başka nerede olacağım?"

"Bunu kanıtlayabilir misiniz? Őahidiniz var mı?"

"Hayır yok. Ben yalnız yaşıyorum. Burada, kitaplarımla vakit geçiririm hep," diyerek eliyle salonun duvar dibindeki büyük ahşap kitaplığı gösterdi. Kitaplıkta yerden tavana dek, dizi dizi yüzlerce kitap vardı. Kadın devam etti, "Şey, yüzümden dolayı pek dıŐarı çıkmıyorum. Bilirsiniz, insanlar. Her Őeyle dalga geçmeye bayılırlar..."

"Neden davalık oldunuz Neyzen Hanım ile?"

"Nedeni açık değil mi? Yüzümü mahvetti! Mimiklerim, ifadelerim... Hepsi gitti!"

“Onun bir uzman olmadığını biliyor muydunuz?”

“Evet biliyordum.”

“O zaman, bu riski zaten göze almış olmuyor musunuz?” diye sordu Tefik.

“Haklısınız, ama eli çok iyiydi. Referanslarını gördüm, onlarcasını hem de. Onlarda hiç bir sorun yokken bende oldu! Bence bunu bilerek yaptı!”

“Bunu neden yapsın? Aranızda ne gibi bir sorun vardı?”

“Benim sevgilime göz koydu da, o yüzden!”

Ayşe şaşkın bir ifadeyle sordu, “Kime?”

“Ne yani? Benim yaşımda bir kadının sevgilisi olamaz mı?”

“Onu kastetmedim. Yoksa...”

“Evet, genç hanım. Murat’tan bahsediyorum.”

“Murat Bey sizin sevgiliniz miydi?”

“Platonik bir durumdu diyebiliriz. Murat benim kuaförümdü. Seviyordum onu, açılacaktım. Bunu en yakın arkadaşım, komşum Neyzen ile paylaşmıştım. Onu Murat’la da tanıştırdım. Bana akıl veriyordu. Şöyle yap, böyle konuş diyordu. Sonra bana bir gün dedi ki...” dedi Nemide Berksu. Yutkundu, gözleri doldu ve devam etti, “Murat’ı etkilemek istiyorsan sana bir kaç dokunuş yapmam gerekiyor, dedi. Ben estetik işlerine karşıydım. Doğal olandan, doğal olmaktan yanaydım. Ama işte, yaşımdan dolayı...” dedi ve artık soğumuş olan kahvesinden bir yudum alarak konuştu, “Yaşımdan dolayı açılmıyordum Murat’a...”

“Ama Murat Bey de yaşlı değil mi?” diye sordu Tefik. Ayşe kırılan pota engel olmak istercesine araya girerek düzeltti, “Şey, yani onun da yaşı yaşınıza denk demek istedi, değil mi Tefik?”

“Evet evet, öyle tabii.”

“Kibarlık size çok yakışıyor genç hanım,” dedi Nemide Hanım ve devam etti, “Ama genç adam da haklı. Evet, o da yaşlı ama işte erkekleri bilirsiniz. Genç de olsalar, yaşlı da olsalar gözleri hep daha genç olanda, değil mi Komiserim?”

Bakışların kendisine kaydığını farkedenden Komiser Cemal, ciddiyetini bozmadan konuştu, “Lütfen devam edin, Nemide Hanım. Sizler de işinize bakın, ikiniz de!”

Bunun üzerine Nemide Berksu konuşmasına devam etti, “Tamam

komiserim, kızmayın hemen. Sinirlerim bozuk işte, bazen ağzımdan ne çıktığına dikkat edemiyorum, kusuruma bakmayın. Yaşım, diyordum, yaşım ileri... Ne yalan söyleyeyim, Murat bana bakmaz diye düşündüm. Neyzen de böyle düşünüyordu, bana estetik işlem yapmayı teklif etti. Daha genç görüneceksin dedi. Sana bakar Murat dedi. Ben de..." diyerek yutkundu.

"Siz de kabul ettiniz," dedi Komiser Cemal.

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı sarışın kadın, "Evet, istemeyerek de olsa ettim."

"Sonra? Sonra ne oldu? Yani nesinden memnun kalmadınız?" diye sordu Tefvik.

Ayağa kalkan ev sahibi yavaş adımlarla kitaplığa doğru yürüdü ve ellerini hemen karşısındaki rafa dayayarak yanıtladı, "Belli olmuyor mu delikanlı? Yüzümde mimik yok! 'Maske yüz' diyorlar buna uzmanlar... O hain şıllık, yaptığı botoks iğneleri ile mimiklerimi yok etti!"

"Siz bunu kasten mi yaptığınızı düşünüyorsunuz?" diye sordu Cemal.

"Gayet tabii," dedi Nemide Hanım, "Başka neden yapsın? Diğer tüm müşterilerinde olmayan yan etkiler bende mi ortaya çıktı? Bir tek benim yüzümde mi kaydı elleri?"

"Haklı olabilirsiniz, anlattıklarınız tutarlı," diye yanıtladı Komiser Cemal. "O zaman..." dedi ama ev sahibi sözünü kesti. "Hayır tabii ki, onu ben öldürmedim. Bu dünyada onu öldürmek için haklı gerekçelerim olsa da, katili ben değilim Komiser Bey. Demek ki başkalarının da gerekçeleri varmış. Artık ne yaptıysa..."

Elindeki kahve kupasını sehpaye bırakan Komiser Cemal, birdenbire ayaklandı. Onu gören iki genç polis de peşinden ayağa kalktı.

"Başka sorumuz yok, Nemide Hanım. Bizden sonra iki memur arkadaş gelip ifadenizi alacak. Lütfen şehirden ayrılmayın. Sizi aradık mı bulalım."

"Tabii, olur," dedi Nemide Berksu mırıldanır bir sesle ve misafirlerini kapıya kadar geçirdi.

Merdivenlerde yankılanan üç çift ayak sesinin arasında Ayşe sordu, "Amirim, sanki bu kadın yapmamış gibi? Siz ne

dersiniz?”

“Ben de pek işkillenmedim Ayşe. Yine de işimizi şansa bırakmayalım. Nemide Hanım’ın tanığı yok. Son görüşmelerinin kaydını çıkarttıralım. Parmak izlerini de çalışalım. Dava açtığına göre avukatı da vardır sanırım, onunla da bir görüşün yarın,” dedi Cemal.

“Emredersiniz amirim,” dedi Tefvik.

II.

Cinayet Büro’nun eski demirbaş mobilyalarla döşenmiş odasının tam ortasındaki sehpa uzatılmış ayaklar, yaşlı duvarlarda yankılanan sesle havalanıp uzaklaştı.

“Sana bir daha ayaklarını bu sehpa uzatma demedim mi lan ben? Hayvan evladım!”

Ne olduğunu anlayamadan kendini ayakta bulan Tefvik kıpkırmızıydı yine. “Afedersiniz amirim, dalmışım,” diye kendini savunmaya koyuldu ama amiri buna müsaade etmedi, “Şimdi sana bir dalacağım, göreceksin dalmayı! Kalk git, çay kap gel!”

O sırada, elinde dizüstü bilgisayarını ile Ayşe girdi içeriye. Gülümsüyordu. Amirini görünce birden ciddileşti.

“Hayırdır Ayşe? Bu ne keyif sabah sabah?”

“Şey, amirim. Bir karikatür görmüştüm de, onu gösterdim Fatma’ya.”

“Fatma kim?”

“Narkotikten, amirim. Akademiden devrem...”

“Vaay, Ayşe... Ağzına yakışıyor ha bu devrem muhabbeti,” diye gülümsedi Komiser Cemal. Ardından ekledi, “Peki şu karikatür neymiş? Bana da gösteriver.”

“Belki siz komik bulmazsınız amirim.”

“Niye? Ara sıra sert davranıyorum diye hiç mi gülmeyeceğiz be kızım? Göster bakalım sen.”

Peki anlamında başını sallayan Ayşe, bilgisayar ekranını sandalyede oturan amirine çevirerek bir yandan da bilgi verdi,

“Umut Sarıkaya’nın bir karikatürü amirim. Borcam ile ilgili.”

“Borcam mı? Dünden sonra mı aklına geldi?”

“Aklıma gelmedi amirim. Dünkü vakadan sonra sosyal medyada görünce bu kadar olur dedim. Komik geldi.”

Kaşlarını çatarak okumaya başladı Cemal karikatürdeki balonları, okudukça yüzü yumuşadı ve sonunda da yanaklarına bir tebessüm oturdu. Bu durum Ayşe’yi de keyiflendirdi, “Sizce de komik değil mi amirim?”

“Hah, evet komik geldi bana da kızım. Demek bir tane borcam üretmişler, tüm ülkeyi elden ele dolaşıyormuş ha? Ha ha!”

İkilinin muhabbetleri, elinde çaylarla odaya giren Tefvik ile sekteye uğradı.

“Çaylar geldi amirim. Taze simit de gelmiş, onlardan da kaptım.”

“Kaç tane aldın oğlum?”

“Üç çay, dört simit amirim.”

“Neden bir simit fazla?”

“Size bir özür hediyesi amirim.”

Cemal’in yüzündeki gülümseme yitip gitti. Tekrar o asık ifade yerleşti suratına.

“Ne gerek var evladım böyle şeylere? Şımartmayın beni,” dedi ve uzanıp paketten iki simit aldı. Tekrar gülümsedi ve “Madem zahmet etmişsin, boşa gitmesin nimetler,” dedi. Simitlerin tekini yarısına kadar ısırıp dolu ağızla konuşmaya başladı, “Otopsi raporu çıktı mı gençler?”

Tefvik atıldı, “Yok amirim, henüz çıkmadı. Yarın sabaha diyorlar ama sıkıştırıyoruz. Muhtemelen akşama sonuç alırız.”

Simidin kalan yarısı da yok olmuşken Cemal ciddiyetini koruyarak devam etti, “İyi iyi. Boş bırakmayalım.”

Ayşe araya girecekti ki, masadaki telefonun zırlıltısı odada yankılandı. Telefonu Tefvik açtı.

“Amirim, Murat Bey gelmiş. Sizinle görüşmek istiyormuş.”

“Murat kim? Haa, yoksa...”

“Evet amirim. Dünkü yaşlı adam.”

“Odama alın da konuşalım.”

Bu talimat üzerine Ayşe adamı Cemal Komiser’in odasına aldı. Bu küçük odada, şimdi yaşlı adam ve üç polis duruyordu.

Komiser söz aldı. “Hoşgeldiniz Murat Bey. Bizimle ne konuşmak istiyordunuz?”

“Merhaba komiserim. Ben, ben dün çok sarsılmıştım. Korkmuştum da...”

“Korktunuz mu? Neden?” diye sordu Cemal Komiser. Üçlünün karşısında, sandalyede oturan adam her kelimesinde küçülüyordu sanki.

“Dün demiştim ya... Neyzen bana yemek yapacaktı diye...”

“Evet demiştiniz,” dedi Ayşe.

“Neyzen’in mutfakla arası yoktu. Yemek pişirmez, hep dışarıdan yerdi.”

“Evet amca, sadede gelsek,” dedi Cemal Komiser.

“Geliyorum tamam,” dedi Murat Bey ve devam etti, “Mutfakta doğru dürüst kap kacağı da yoktu. Bana sevdiğim yemeği sordu, ben de fırında makarna dedim. O da benim için pişirmek istedi. Bunun için borcam gerekiyordu.”

“Borcam mı?” diye sordu Tefvik gözlerini kocaman yaparak. Ayşe de pek farklı görünmüyordu.

“Evet, borcam,” dedi Murat Bey, “Benim evde vardı bir tane. Hediye gelmişti. Kaç zamandır da öylece duruyordu. Ben de alıp onu Neyzen’e götürdüm.”

Cemal Komiser birden ayağa kalktı, hiddetli görünüyordu.

“Bunu neden dün söylemedin be adam? Ne saklıyorsun?”

Adam şimdi daha da küçülmüş, iyice iki büklüm olmuştu. Üstelik bu sefer ağlıyordu da.

“Korktum dedim ya,” deyip yutkundu ve konuşmasına devam etti, “Nasıl olmuş anlamadım. Borcam kutusunda bomba varmış dediler. Hem vicdanen mahvoldum, hem de katil konumuna düştüm. Karışık duygular yaşıyorum dünden beri. Çok korktum. Bu yaştan sonra hapse düşemem ben,” dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Ayşe, söyle içeridekilere Murat Bey’i götürüp bir yüzünü yıkasınlar. Sonra yine buraya alalım.”

“Emredersiniz amirim,” dedi Ayşe ve Murat Bey’in koluna girerek onu içeriye götürdü. Hemen ardından ise odaya geri döndü. “Ne düşünüyorsunuz amirim? Bu adamın patlayıcı ile ne işi olur?” diye sordu.

“Benim de pek inanasım gelmiyor. Pek bağdaştıramadım yani. Yine de Murat Bey’in GBT’sine bir bakın. Son görüşmelerini de çıkarttıralım.”

Halen ayakta durmakta olan Ayşe sandalyesine geçerken mırıldandı, "Amirim, size gösterdiğim karikatürü hatırlıyor musunuz?"

"Karikatürlerle harcayacak vaktimiz var mı kızım sence?"

"Biliyorum amirim ama Murat Bey bu borcamı nereden almıştır acaba?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki ona da hediye gelmiştir."

Bu sırada Murat Bey odaya geri geldi. Sakinleşmiş görünüyordu. Komiser Cemal sordu, "Murat Bey, peki siz bu borcamı nereden aldınız? Mağazadan falan mı?"

"Yok, satın almadım. Bana hediye gelmişti."

Ayşe havaya sıçradı, "Ben demiştim amirim!"

"Tamam tamam, şımarma hemen," diye uçuşan genç polisi yerine oturtan Cemal, tekrar adama döndü, "Kim getirdi bunu size?"

"Düşünmem gerek. Hmm... Sigara... Bir sigara içebilir miyim?"

"Normalde izin yok ama iyi gelecekse yakın bari. Bir tane de bana verin."

Tevfik atıldı, "Amirim, bırakmaya çalışıyordunuz ama..."

"Bir taneden bir şey olmaz be evlat, ver bakalım babalık."

Odanın havası dumanlandıktan hemen sonra Murat Bey devam etti, "Evime taşındığım sıradaydı... Evet, yaklaşık bir sene kadar önceydi. Kuzenim Yiğit getirmişti bana onu. Ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Onu da sorup öğreniriz, merak etmeyin," dedi Komiser Cemal. Ardından yanında outran ikiliye talimat verdi, "Ayşe, Tevfik! Gidin bulun şu Yiğit'i de, öğrenin bakalım. Ama geç de kalmayın, oyalanmayın!"

Ayşe ile Tevfik, Murat Bey'den kuzeninin adresini alıp odadan çıktıktan sonra Cemal adama döndü, "Murat Bey, şimdi gidebilirsiniz. Ancak söylemek zorundayım ki, şu anda elimizdeki şüphelilerden birisiniz. Sizi gözaltına alacak değilim. Ama şehirden ayrılalım demeyin sakın."

"Tamam, Komiserim," dedi Murat Bey ve ağır adımlarla, gözyaşlarını silerek Cinayet Büro'dan ayrıldı.

III.

Odasında bir uçtan diğerine volta atmakta olan Cemal Komiser saatine baktı, beşe geliyordu. Kaşları çatıldı. Yardımcıları saatlerdir ortalıkta yoklardı! Oysaki basit bir soruşturma yapıp geleceklerdi. Gelince onlara muhakkak kızacaktı. Evet, tam da öyle yapacaktı. Tam bu sırada kayıp ikili odaya girdi.

“Hoşgeldiniz gençler! Az daha dolaşsaydınız! Mesaiyi yemenize şunun şurasında ne kaldı!”

Oldukça yorgun görünen ikiliden Tefvik savunmaya geçti, “Amirim, vallahi bildiğiniz gibi değil. Oradan oraya koşuşturup durduk. Kaç vasıta değiştirdik sayamadım. Akbilimiz ağladı! Bize bir ekip arabası vermiyorsunuz ki?”

“Bak hergeleye! Rahat rahat sürtün diye bir de devletin arabasını, benzinini mi verecektik emrinize? Neredesiniz kaç saattir?”

Ayşe söze girdi, “Amirim nerelere nerelere gittik, bir bilseniz...”

“Buldunuz mu Yiğit’i?”

“Evet, bulduk,” dedi Ayşe, “Bulduk ama netice elde edemedik.”

“Ne demek elde edemedik?”

“Ona da hediye gelmiş amirim.”

“Ee?”

“Onun verdiği ismi arayıp bulduk. O da bir isim verdi. Sonraki de, ondan sonraki de...”

“Senin şu karikatür gerçek oldu desene be kızım.”

“Aynen amirim. Tam on iki farklı isim elde ettik ve hepsini de gidip bulduk. Allah’tan, hepsi de İstanbul’da ikamet ediyorlarmış.”

“Hepsini bulduk demesene kızım!” dedi Tefvik.

“Nasıl?” diye sordu Cemal Komiser yüzünü ekşiterek. Yükselmekte olan dalgayı farkedenden Ayşe açıklamaya başladı, “Amirim, son ulaştığımız isim olan Burak Açıkkel’e ulaşamadık da... Onu söylüyor Tefvik.”

Sandalyesine oturan Komiser daha fazla izahat beklercesine ellerini iki yana açarak baktı. Ayşe devam etti, “Amirim, Burak Açıkkel bundan tam sekiz ay önce vefat etmiş.”

“Nasıl olmuş bu olay? Doğal ölüm mü?”

“Hayır. Aracına konan bombanın infilak etmesi ile can vermiş.

Olayın faili de bulunamamış.”

“Dosyasına bakalım. Arşivden isteyin.”

“Elimizde bir isim daha var amirim,” diye araya girdi Tefvik,
“Tuncay Erbüle.”

“O da kim?”

“Burak’ın annesi verdi bu ismi. Burak üniversite öğrencisi olarak ayrı eve çıktığında ona da borcamı annesi vermiş.”

Başını ellerinin arasına alan Cemal Komiser bir kez daha sordu, “Peki annesine kim vermiş bu kahrolasıca borcamı?”

“Nihat Soral amirim.”

“Burnuma pis kokular geliyor gençler. Kalkın çıkıyoruz. Ayşe, hemen adresini bul şunun. Biz aşağıda arabada bekliyoruz.”

On dakika kadar bir beklemenin ardından arabadaki sayıyı üçleyen ekip yola koyuldu. Ayşe kendisinden bilgi bekleyen amirini daha fazla merakta bırakmadı. “Amirim adamımız Kozyatağı’nda oturuyor. Emekli kimya mühendisiymiş.”

“Bak sen şu işe. Adam şarıl şarıl şüpheli be evlatlarım. Tefvik, hadi bas gaza oğlum...”

Bunun üzerine emektar gri ekip arabası hızla İstanbul arterlerini yararak hedefe vardı. Ekip araçtan inerek önüne geldikleri villanın bahçe kapısından girdi. Eve şaşkın gözlerle bakan Tefvik, hayretini daha fazla gizleyemedi. “Eve bak be! Ömür billah çalışsak böyle bir evde oturamayız biz!”

“Genel konuşmamak lazım evlat ama derler ki,” dedi ve bir sigara yaktı Cemal Komiser. Tefvik’in “İçmemelisiniz!” minvalindeki bakışları eşliğinde bir nefes çekerek devam etti, “Çok laf yalansız, çok mal haramsız olmaz derler...”

Ayşe başını salladı. Evin bahçesi o kadar ihtişamlı ve büyüktü ki, evin kapısına gelene dek Komiser’in sigarası dibine varmıştı.

Kapıyı, kıyafetinden hizmetçi olduğu anlaşılan bir kadın açtı. Konuşması yabancı uyruklu olduğunu düşündürüyordu. Kadın üçlüyü girişteki geniş salona aldı ve yerlerini gösterdi.

“Beyefendi birazdan gelecekler,” dedi ve salondan ayrıldı. Çok geçmeden içeriye uzun boylu, kır saçlı ve şık giyimli bir adam girdi. Selam dahi vermeden duvar dibindeki bara benzeyen bölmeye yürüdü ve burada durdu. Eline bir şişe alarak kapağını

açtı ve arkası dönük halde sordu, "Ben viski içiyorum. Sizler?"

Tevfik boş bulunup atılacak oldu ama komiserinin sesi ile sustu.

"Biz görev başında kullanmıyoruz beyefendi!"

"Sinirlenmeyin canım, illâ alkollü içecek alacak değilsiniz. Kahve? Çay? Su?"

"Bir şey içmeyeceğiz," dedi Komiser, "Size bazı sorularımız olacak!"

Adam yüzünü ekibe döndü. Gülümsüyordu. "Aslında sizleri daha erken bekliyordum. Biraz geciktiniz."

"Bu da ne demek? Bizimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye cevap verdi Komiser.

"Yok, beni sakın yanlış anlamayın. Buna çok üzülürüm. İzin verirseniz şöyle oturup izah edeyim. Ayakta içki içmek dokunuyor da bana," dedi ve hemen önündeki tekli koltuğa oturdu.

"Dediğim gibi, daha önce gelirsiniz sanıyordum. Aslında ilk başta beni yakalayamayacağınızı düşünmekteydim. Belki de gerçekten öyle olacaktı. Ama işte, karşımdasınız..."

Bir şey sormaya hazırlanan Ayşe'yi bir el hareketi ile susturan Komiser Cemal, soru sorma sırasını kendine verdi,

"Siz hangi olay nedeniyle burada olduğumuzu düşünüyorsunuz?"

"Hangisi olacak? Patlayan otomobil!"

"Ne oldu orada?"

"Ne olacak... Hiç günahsız bir genç yitip gitti. Ben de çok üzüldüm ama yapacak bir şey yok. Kötü şans!"

"Devam edin."

"Yıllar önceydi. Yeni mezun, çulsuz bir mühendistim. Henüz iş bulamamıştım. Bir kız sevdim. Ah, bir görerseniz... Dünya güzeliydi. O da bana boş değildi. Usturuplu davrandım. Ailem yoktu belki ama gidip kız ailesinden istedim. Onun da ana babası yoktu. Benzeşiyorduk, çok iyi bir çift olabilirdik. Ama o ablası yok mu? Vermedi bana kardeşini. Neymiş, beş parasızmışım. Bana vermediler Fatma'yı! Zengin bir köy ağasına verdiler. Onu da, beni de koca hayat boyu mutsuzluğa mahkûm ettiler!"

“Ne alakası olduğunu halen anlayamadım ben,” dedi Tefvik.

“Anlatıyorum ya işte. Ben de hırs yaptım. Çalıştım, didindim. İnanın çok ama çok çalıştım ve bu serveti edindim. Emin olun, hepsi ama hepsi alın teri ile kazanıldı. Her şeye sahip oldum. Yani, neredeyse her şeye... Fatmam olmadıktan sonra neye yarar ki? Sonra bir gün,” dedi ve bardağından büyük bir yudum alarak devam etti, “Bir gün öğrendim ki Fatmam, kocası tarafından darp edilmiş. Hastaneyi bulup başına vardım ama artık çok geçti... İnanır mısınız bilmem ama Fatmam bana kalırsa şu anda cennette. Başka bir yere ait değil çünkü o,” dedi.

“O zaman bu bir intikam işi,” dedi Cemal.

“Gayet tabii,” diye yanıtladı Nihat Soral, “Araştırıp buldum o namussuz köy ağasını. Sonra, parası neyse verip evimde bir laboratuvar kurdum. Bahçemden elde ettiğim gübreyi zenginleştirip yeter miktarda patlayıcı malzeme ürettim.”

“Demek öyle! Sonra ne oldu?”

“Gazeteleri okumadınız mı? Tabii uzun zaman oldu. Zengin ve ünlü köy ağası çiftlik evinde, haradaki patlamada öldü!”

“Bak sen! Otomobile gelsek beyefendi!”

“Evet, sıra şimdi ona geldi. İntikamımı kısmen almıştım ama yeterli değildi. Ölmesi ve bedel ödemesi gereken biri daha vardı! Remziye Açıkel...”

Ayşe araya girdi, “Bu soyisim yabancı gelmiyor,” dedi ve telefonundaki notlarına göz attıktan sonra Nihat Soral ile aynı anda aynı şeyi söyledi, “Burak Açıkel’in annesi!”

“Aynen öyle küçük hanım,” dedi Nihat Soral, “Bizi ayıran gaddar kadın! Sözde abla!”

“Ama ölen Burak olmuş,” dedi Tefvik.

“Arabayı hediye olarak oğluna vereceğini nereden bilebilirdim,” diye homurdandı viskisini yudumlayan adam.

Komiser Cemal ayağa kalktı ve adama doğru bir kaç adım atarak, “Peki borcam olayı nedir?” dedi.

“Ha, evet borcam. Aslında Remziye için ilk planım o borcamdı. Özenle hazırlamıştım kutuyu. Paketi açar açmaz son nefesini verecekti, hem de lâyıkiyle! Ama olmadı! Bir türlü o kutlu haber gelmedi. Aylar geçse de gelmedi. Ben ise çok sabırsızdım. Derhal yeni bir plan yapıp otomobili hazırladım.

0 patladı patlamasına ama yanlış yolcuyla!”

“Seni cani herif!” diye ayağa fırladı Tefvik, “Kaç kiŒiye kıymıŒsın!”

“Ama önce onlar bize kıydı, öyle değil mi? Bu arada... Bir dakika! Neden borcamı sordunuz Œimdi ve nereden biliyorsunuz?”

“Burada küllük var. Sigara içebiliyor muyuz?” diye sordu Cemal Komiser. Adam başını sallayınca da tereddütsüz çakmağını çıkarıp sigarasını yaktı. Ortalık duman olmuşken konuştu Komiser, “Senin o borcam. Döndü dolaŒtı... Ve dün bir kadının canını aldı! Üç etti be adam! Üç can aldın! Bire üç...”

“Evet, haklısınız Komiser Bey. Biraz ağır olmuş olabilir. Ama bu kadarını tahmin edemedim. Ben sadece içimin soğumasını istedim!”

“Neden peki?” diye sordu AyŒe, “Neden Œimdi konuŒtunuz? Tüm bunları kendiliğinizden itiraf ettiniz?”

“Vicdan küçük hanım, vicdan...” diye yanıtladı Nihat Soral, “Gece geç vakitlerde, herkes sustuğunda bir Œey dile gelir; vicdan... Ne yaparsanız onu susturamazsınız. Para, pul, Œan, Œöhret... Hiç biri ama hiç biri, vicdanınızın çığlıklarını bastıramaz. Ve ben artık buna dayanamıyordum...”

Sigarasından son bir nefes daha çeken Komiser Cemal küllükteki işini bitirip Tefvik’e dönerek, “Haydi oğlum, tak kelepçeleri... Merkeze gidiyoruz,” dedi ve ardından AyŒe’ye döndü. “Kızım, sen de bak bakalım... Bize göstereceğin başka karikatürler var mı?”

Yasin YILDIZ. Detektif proza